

DILLUNS

Ja hi som?

Pere Cornellas

Ho sento, sóc un barcelonista clàssic. Amb el Madrid només a quatre punts, comencen els nervis. Ja sé que encara som primers i que, en aquesta Lliga, només hem perdut tres partits, que és ben poca cosa. Però, què voleu que us digui, jo pateixo. I és que ja fa setmanes (des d'abans del dia del Vila-real) que em balla pel cap una sèrie de preguntes que em negava a verbalitzar perquè no em diguessin el de sempre: "Tu ets un derrotista nat i incorregible, un incrèdul definitiu. Amb la teva actitud, no ens fas cap favor". De manera que callava. És més: em deia a mi mateix que potser no era res, un mal passatger, possiblement no pensava, en el fons, el que creia que pensava.

Per què elaboràvem tantes jugades de perill i, proporcionalment, fèiem tants pocs gols? Per què -líders indiscutibles- hem guanyat tants partits per la mínima? Per què no admetíem, de manera clara i nítida, que Ronaldinho, de moment, no és el que era? Per què fitxem Albertini -un jugador contrastat, d'altra banda- i Maxi López -a qui ningú no coneix- i no recuperem els dos noiets argentins que tenim d'excursió? Per què no es va dir, als titulars dels diaris, que el 0-4 de Sevilla va venir acompanyat d'una gran dosi de sort?

És clar, ja sé les respostes i, en part si més no, fins i tot me les puc creure. No ens hem de queixar de la falta d'efectivitat davant la porteria contrària perquè som, encara, els màxims golejadors del campionat. Guanyar partits per la mínima i, sovint, als darrers minuts diu molt a favor de l'equip: tenim opcions de victòria fins als darrers instants. Ronaldinho no es veu tant perquè l'equip és més sòlid i hi ha més jugadors destacats que abans. Saviola no és el tipus de davanter que necessitem i Riquelme ara no té lloc a l'onze titular. Vam tenir sort a Sevilla, és veritat, però no tots els equips amb sort guanyen per 0-4.

No sé per què, però intueixo que tant les preguntes com les respostes tenen part de raó. Aquest cop l'eclecticisme potser té un cert sentit. Obligaria a una certa dosi d'humilitat. I no parlo dels jugadors, gent jove i prou simpàtica (molt més, per exemple, que les estrelles *galàctiques* i mediàtiques d'aquells d'allà baix). Parlo de nosaltres, de la premsa, dels mitjans de comunicació en general, dels directius (sovint, són massa *bonics*), de les personalitats il·lustres...

Dit d'una altra manera. Per una vegada, decideixo, per ara, no estripar les cartes. Faré veure que no recordo que portem cinc anys de sequera i esperaré uns mesos més. La Lliga encara pot ser nostre i, quan escric aquest article, el Chelsea és a tocar. Aquests *nanos* diuen que s'ho creuen i Rijkaard continua tranquil i impassible. Ja hi som? Doncs, potser no. Temps al temps? De moment, sí: temps al temps.

